

From Space to Reality

"Reality" ligner nærmest en børneplade på coveret. En tegneserieagtig Bowie går igennem et surrealistisk landskab udenpå. Naiv og ny – en debutant på livets landevej. Alligevel er "Reality" lige så langt fra en debutplade som man kan komme. Selvom folk aldrig skulle have hørt Bowie før, vil det være tydeligt at "Reality" er det foreløbige skridt på en meget, meget lang tur. Og at forsiden snarere burde vise en slidt vagabond.

"Reality" er ikke en tilfældigt valgt titel, faktisk kan hele Bowies karriere ses som en lang bevægelse rundt om det begreb. Den vej der er tilbagelagt, er skrevet ind i alle albummets 11 sange – og det er tilsyneladende en pænt oplyst pop vej vi bevæger os på, men der løber en mørk afgrund lige ved siden af den. Den afgrund har Bowie rejst op og ned ad mange gange, den har givet ham et underligt dobbelt skær, et eller andet som rejsende får, og som man kan mærke, selv når de forsøger at være neutrale. Man kan lugte rejsestøv, under det velpressede jakkesæt.

1964 - 1967: David Bowie + singler

Hvis man vil se den ægte debutant, skal man helt tilbage til 64, 65 og 66, hvor Bowies første plader udkom under navne som "Davie Jones and the King Beez", "The Manish Boys" og "Davy Jones and the Lover Third" – her er der energisk glad engelsk pop musik, og allerede med "The Manish Boys" kom Bowie til sin debut på BBC.

For mig er det dog først da navnet Davy Jones udskiftes med navnet David Bowie i 1966, at der begynder at ske en lille smule. Navneskiftet er Bowies første forsøg på at distancere sig og tage en ny identitet på sig – og med Bowie sker der den underlige ting, at alt hvad der rykker ham ind i fiktionen, rykker ham ud af livet - men gør ham til en større kunstner.

Den første "rigtige" Bowie sang i min bog, udkommer i 1966 som B-side på en single (A siden hed "Rubber Band"), instrumenteringen er tuba og hammondorgel og jeg tror det er første og sidste gang i rockmusikkens historie den kombination, kommer til at skabe sådan en fantastisk melankoli. Den sang har alting imod sig, men det er ikke desto mindre en fantastisk hudløs sang om at være 17 år, tage fra provinsen til storbyen, og så løbe ind i alt, alt for mange drugs – og finde ud af at der ingen vej er tilbage. I "London Boys", stikker den mørke Bowie første gang hovedet frem.

*A bell strikes another night
Your eyes are heavy and your limbs all ache
You bought some coffee, butter and bread
But you can't make a thing cause the meat is dead*
(London Boys -66)

1969 – 1971: Space Oddity / The Man who Sold the World / Hunky Dory

Den officielle Bowie karriere starter i 1969 med nummeret "Space Oddity". Her synger han om Major Tom som er sendt ud i rummet, men som ikke kan kaldes ned af basen på jorden og langsomt forsvinder udenfor basens rækkevidde. Med Major Tom skabte Bowie alle de grundlæggende dele af sine særlige kendetegn; han var den rejsende, frit svævende i universet (selvom vi stadig kan høre stemmen) og den fortabte. Det er som om pladen stiller spørgsmålet "Hvad er der derude?" eller "Hvad sker der hvis vi forlader alt hvad vi kender?" – og det tema fulgte med på de næste plader, de var alle sammen et farvel til det velkendte. På "Space Oddity" er det også tydeligt der er en digter

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

på, lyrikken har en dybde og alvor som er ekstraordinær, især i de mest akustiske numre – og der bliver prøvet kræfter med filosofiens store spørgsmål på en meget engelsk måde. Efterfølgeren er det kulsorte album; ”The Man who Sold the World” og selvom teksterne bliver mere kontante, bliver de ikke mindre foruroligende. Alting på det album handler fra ende til anden om hvad der sker hvis man slipper tøjlerne. I første skæring er det seksuelt; han kaster sig i armene på sine sorteste sider ”I ran across a monster who was sleeping by the tree/ and I looked and saw that the monster was... me!”. I den næste skæring er det skizofrenien han kaster sig ind i, og senere volden, i historien om soldaten der nægter at aflevere sine våben efter krigen, men fortsætter sin massakre på civile. Og sidst på pladen står vi så ansigt til ansigt med selve den mand der sælger verden. Hele pladen er en lang opløsning af alle rammer, for at skabe et væsen der er fortroligt med guderne og næsten ikke menneskeligt. Hele albummet er sort og smalt, med masser af okkulte referencer og kommentarer til Aleister Crowley og Nietzsches overmenneske teorier. ”Hunky Dory”, fra 1971 lyser til gengæld op. Dels er Bowie i den virkelige verden igen, og kommenterer både Bob Dylan og Andy Warhol – dels giver han et par af sine største hits fra sig her, dels ”Changes” der næsten bliver en programklæring med sit ”Change and face the strange” og dels med den uopslidelige ”Life on Mars”. Og hvorfor rammer den så rent ? Ja, selvfølgelig er melodien fængende og stemmen speciel, men det er også første gang Bowie præsenterer den fremmede der ser jorden udefra. Her er han alien i en spiselig form, og alle der har set optagelser fra den gang kan se, at her har vi klart at gøre med noget der ikke er menneskeligt, og ikke ligner noget andet på rock scenen. Vi sendte måske Major Tom op på vores rundrejse, men dette væsen fra Mars der vender tilbage.

Changes

Turn and face the strange

Don't have to be a richer man

Don't want to be a better man

Time may change me

But I cant trace time

(“Changes” fra Hunky Dory –71)

1972 – 1974: Ziggy Stardust / Aladin Sane / Pin ups / Diamond dogs

Er man interesseret i at følge hvad der sker med dette væsen der har været ude på den anden side, og nu er vendt tilbage til jorden, skal man iagttage de følgende par år, hvor Bowie forvandles til fiktionen Ziggy Stardust og hans band ”The Spiders from Mars”. På Ziggy lp'en fortæller han historien om Ziggys storhed og fald. Åbningsnummeret handler om at indse at verden vil gå under om fem år. Ziggy er den eneste der ved det og han betragter verden med den viden. På resten af albummet er han som en rockens messias, og han ender også sådan i det sidste nummer, hvor Ziggy tager livet af sig selv i et ”Rockn roll Suicide”. Der er intet i morgen, og Bowie arbejder hårdt for at få profetien til at passe. Der bliver taget bunker af drugs, der flirtes voldsomt med døden og alle grænser er faldet. Når han går på scenen er det som tvekønnet – nogen gange er han drag, og udenfor scenen har han også fornøjelse af begge køn. Grænser er til for at blive krydset, kun den sidste grænse står stadig og venter... døden. Og den flirtes der også med.

Efter Ziggy udkommer ”Aladin Sane”, pladen hvor hans ansigt er tegnet med et rødt lyn på coveret. Titlen er et ord spil på Aladins lampe (hvor man kan få alt hvad man ønsker sig) og så A Lad Insane altså en vanvittig fyr. Og der er kunstneriske referencer til den kulsorte franske forfatter Jean Genet,

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

som har lavet nogle af de mest grænseoverskridende bøger jeg kender, når det gælder seksualitet og moral.

Endelig bringer perioden en plade med cover numre fra det foregående årti. Bands som ”The Who”, ”Kinks” og også tidligt ”Pink Floyd” bliver originalt fortolket med ægte Ziggy lyd...

Men det er pladen ”Diamond Dogs” der for alvor runder perioden af. Den er det mest kulsorte der er sket siden ”The Man who Sold the World”, og beskæftiger sig med en verden der er gået under, hvor butikkerne plyndres for pelse og diamanter i den udbombede by. En stor verden af anarki, hvor alle love er ophævet, hvor alle seksuelle tabuer er forsvundet og moralen ikke er til at få øje på.

Dette er verden efter apokalypsen. Bowie er fjern, på drugs, ude over en kant – men de budskaber han sender tilbage fra verden på den anden side er klare og fascinerende. På ”Ziggy Stardust” forudsiger han jordens undergang. På ”Diamond Dogs” er profetien opfyldt.

*And red mutant eyes gazed down on Hunger City
Fleas the size of rats sucked on rats the size of cats
And then thousand people split into small tribes
Covering the highest of the sterile skyscrapers
Like packs of dogs assaulting the glass fronts of Love Me Avenue
Replicants re-wrapping mink and shiny silver fox
Now leg warmers, family badges of sapphire and cracked emerald
Any day now – the year of the Diamond Dogs
This aint rockn roll – this is genocide !*

(”Future Legend” fra Diamond Dogs –74)

1975 – 1976: Young Americans / Station to Station

For Bowie er det tid til at sætte kurs mod den virkelige simili. Han tager til New York, hvor han møder nye kollegaer som Lou Reed og Iggy Pop – og kommer meget tæt på John Lennon, som kommer til at deltage på hans næste plade ”Young Americans” (der i øvrigt også indeholder en cover af et gammelt Beatles nummer). Pladen emmer af amerikanske natklubber som de var i midthalvfjerdserne, og musikken skifter mærkbart til en meget amerikansk lyd; der kommer soul indover – men den lyder stadig Bowieagtig. Yoko Ono kaldte lyden for plastiksoul, og det er meget præcist, pladen er især båret af en ny saxofon lyd, og sangene handler næsten alle sammen om at leve op til sin egen myte, om at vinde, om at blive berømt. Selvom det er den mest lyse og poppede plade fra Bowie i årtier, kan man mærke, at han er ude hvor man kan knække, og man aner at jagten på succes har mere at gøre med at få fred i sjælen, end egentlig karriere. ”Young Americans” er alle stræberes plade, en giv-mig-chancen- plade. I den periode følger også filmen ”The Man Who Fell to Earth”, hvor man en gang for alle bliver sikker på at Bowie virkelig ikke er fra jorden, men desperat venter på at komme hjem.

Og måske er det heller ikke helt forkert, på efterfølgeren ”Station to Station” er det i hvert fald som om the body snatchers har været på spil. Nu er længslen efter berømmelse fjernet fra sangene, stemmen er dyb som på Diamond Dogs – men alt er under kontrol, plastik soulen er blevet stram.

Teksterne er ikke sorte, men der er en dyb skygge over hele albummet. Bowies småbopede hår fra Young Americans er blevet ret glat tilbage, drag udseendet er væk – og er blevet til jakkesæt i den konservative stil. Der er noget næsten adeligt og blegt over Bowie... han ligner en der passer kontoret om dagen, og sover i en kiste om natten. For første gang er det som om tiden spiller en rolle. Noget er blevet voksent – Amerika turen startede på dansegulvet, men det ender i limousinen hos ”The thin white Duke”.

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

*This week dragged past me so slowly
The days fell on their knees
Maybe I will take something to help me; or someone takes after me
I guess there's always a change in the weather*
(“Stay” fra Station to Station –76)

1977 – 1980: Low / Heroes / Lodger / Scary Monsters

Det er også det distancerede menneske der i 1977 sætter kursen tilbage til Europa, nærmere bestemt Berlin. Her flytter Bowie og Iggy Pop ind i selve den by der var symbolet på den kolde krig. Vestberlin var geografisk og politisk en by der levede isoleret af øst på alle sider, men med sine helt egne regler bag muren. Det perfekte sted for Bowies musik på netop det tidspunkt. Det er som om al lyst til at behage eller til berømmelse er forsvundet i Berlin. Bowie er for alvor i betragterens rolle, og laver sin karrieres stærkeste albums her. Indflydelsen kommer fra den elektroniske musik. Han omgås Kraftwerk og han arbejder sammen med Brian Eno om sine to største plader: ”Low” og ”Heroes” der begge udkommer i 1977.

Pladerne er halvt instrumentale. ”Low” er båret af synthesizer mens ”Heroes” blander guitar, bas og trommer med – til gengæld er selve produktionen så speciel, at der stadig ikke er noget der bare minder om den instrumentale side to. Sideløbende skrev Bowie det meste af musikken til Iggy Pops ”The Idiot”, som er produceret samtidigt, og har næsten samme stemning som de to Bowie plader, så selvom ”The Idiot” ikke har samme far, så har den samme mor.

Ved siden af musikken arbejdede han med teatret. Han indspillede en plade med gamle Brecht tekster (”Baal”), og fordybte sig i Brechts teorier om verfremdung. I Berlin mødte han med ”Low” og ”Heroes”, sin karrieres højdepunkt, men han var næsten heller ikke andet end sin musik.

Menneskeligt var han kølet ned – ikke bare ude ved grænsen, men hinsides grænsen. Han voksede sammen med sin myte, men der var næsten ingen indeni. Tiden efter Berlin pladerne er fulgt af stof og myte nedtrapning, og optrapning af dagslys.

Og mødet med verden var voldsomt. ”Lodger” (altså fremlejereren) og ”Scary Monsters” afspejler det chok. Næsten alle teksterne på ”Lodger” handler om at rejse, at have hele verden som en mulighed, men ingen steder som sit hjem.

På ”Lodgers” cover ligger han som lig på et badeværelse – på ”Scary Monsters” er han klædt på som nar. Han starter albummet med ”Its no game”, og her er det livet der er tale om. Senere på albummet synger han om Major Tom, hans gamle fjerne alter ego, som ”ikke er andet end en junkie”. Hele ”Scary Monsters” beskriver den sårbarhed der vælter ind over en, når man kommer tilbage fra distancens beskyttende skal. Ikke flere fjerne space eventyr, ikke mere depressiv distance, det ansigt han ser i spejlet er narrens. Perioden starter med den kontrollerede tynde hvide greve – der har alting under kontrol, men den slutter med den hvide klovn, narren uden svar. Og her er cirklen faktisk sluttet, hænderne er tomme, verden vælter ind.

*Documentary's on refugees
Couples against the target
Throw the rock upon the road and
It breaks into pieces
Draw the blinds on yesterday*

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

*And its all so much scarier
Put a bullet in my brain
And it makes all the papers
It's no game*

("It's no game" fra Scary Monsters –81)

1983 – 1987: Lets Dance/ Tonight / Never let Me down

Men hvad gør man når man står som overlevende efter sin egen myte. For Bowie har det været underligt at overvære hvordan hele hans univers pludselig blev grebet af den nye generation musikere. Samtidigt med Scary Monsters, fik punken rigtigt fat. Alt hvad der var af interessante rockbands, lavede musik der mentalt kunne være pillet ud af den sorte verden Bowie lige var trådt ud af. Hele tiden havde han været et halvt skridt forud for sin tid, men nu stod han af og lukkede døren. På rockscenen dukkede Bauhaus op med coverversioner af "Ziggy Stardust", og masser af arvetagere der dansede på den scene der før var Bowies. Bowie selv brugte tid på at reparere skader i sit liv, f.eks få en ordentlig relation til sin søn. Han bosatte sig i New York, og samlede trådene op fra "Young Americans" med "Lets Dance"; dansemusik uden drugs. Den blev hans største hit for en hel ny generation, og skræmte de fleste gamle fans væk. Endnu mere blev det med "Tonight", hvor halvdelen af numrene var gamle covers af numre han skrev sidst i halvfjerdserne sammen med Iggy Pop, og nu genindspiller i poppet indpakning. Nogle mumler noget om at pladen mere er lavet for at give Iggy, der er helt smadret økonomisk, nogle royalties. Hvilket giver pladen tilnavnet "godgøreheds"- pladen.

Så kommer "Never let Me down". Og Bowie er indbegrebet af firserlyd, som vi kender den fra Mick Jagger og Tina Turner. Alt emmer af gammel rockstjerne, og der er ikke noget galt med det, men det er definitivt overhalet af tiden.

*There is no sign of life
Its just the power to charm
I'm lying in the rain
But I never way bye-bye*

("Modern Love" fra Lets Dance –83)

1989 - 1993: Tin Machine / Black Tie White Noise

Måske har det også virket tomt på Bowie. Han samler en håndfuld gamle musikere og udgiver i 1989 "Tin Machine". Denne gang er han bare "en del af gruppen", men koncerterne ender alligevel i gamle Bowie sange, når Tin Machine numrene er overstået. Reglen med bandet er at den skal trykkes af. Et heftigt forsøg på garagerock, og pladen er dynamisk, og svær at sætte en finger på. Her er f.eks den super politiske Bowie fremme: "White trash picking up nazi flags/ while you was gone there was a war/ this is the west get used to it/ they put a swastika over the door." Det hele er der – teksterne er fine, musikken energisk og rå. Men et eller andet lykkedes ikke, det er simpelthen som om musikken savner dobbeltbund. Der er ingen hemmeligheder tilbage i det album. Senere kommer der endnu et solo album. "Black Tie White Noise". Salgsmæssigt er det en succes, og det er let tilgængeligt. Der er ikke noget af Tin Machines rå lyd på, og det kræver ikke længere et publikum der er på forkant med tiden, det lyder mere som et firser album, selvom det udkommer i 1993. Bowie har også andet at tænke på. Han har mødt kvinden i sit liv og er forelsket. Ved koncerterne nyder han at være på scenen, og han nyder tydeligvis at lave albummet, men måske er

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

det netop det der er problemet. Man føler ikke længere at han er en budbringer fra det ydre rum, forklædt som rocksanger. Nu er han bare rocksanger. En rocksanger forklædt som David Bowie.

I am riding on the subway

The subway down to hell

I've finished with this journey

I seem to know it well

("Crack City" fra Tin Machine -89)

1995 – 2003: Outside / Earthling / Hours / Heathen / Reality

I 1995 er han et solidt aldrende hit i popmusikken, en legende hos rockanmelderne, men fortidig og afskrevet af rockpublikummet. Men så kommer albummet "Outside", og pludselig er alle de gamle ting til stede igen; eksperimenterende musik hvor Eno har haft en finger med i spillet, noget der ligner en fortløbende historie (som i "Ziggy" og "Diamond Dogs"), et kulsort fremtids univers med depraverede seriemordere for hvem mordet er en kunst. Og så med den foruroligende duft af kunst omkring hele projektet. Musikken bruges for en dels vedkommende til David Lynch "Lost Highway", side om side med Ramstein og Marilyn Manson, hvilket det sagtens kan matche. Og det hele sættes op som første del af en trilogi om Nathan Adler, efterforskeren af mord begået med kunstneriske ambitioner. Sammensmeltningen af kunst, mord og mysterium, samler Bowies projekt til det allervæsentligste, i det øjeblik mysteriet er med – og kunsten ikke er tandløs, men bundet til de farligste drifter i os selv – i det øjeblik fungerer Bowie optimalt, og Nathan Adler er det perfekte alter ego, undersøgeren der prøver at opklare og forstå. Alle holder vejret i spændt venten på toeren. Og mens alle forbereder sig på det, kommer albummet "Earthling" der er helt anderledes end ventet. Derfor er reaktionen også i første omgang negativ, men ved flere gennemlytninger har det faktisk meget at byde på. Musikalsk er det helt fremme med vilde breakbeats, og det bevæger sig ud af fiktionen, og direkte ud i den politiske virkelighed, som f.eks. i det voldsomme nummer; "Im Afraid of Americans". Hvis "Outside" legede med sjælens grænser og det indre liv, så legede "Earthling" med musikken, og verden udenfor. Med "Outside" og "Earthling" fik Bowie lavet en ny akse; det indre og det ydre – fiktionen og virkeligheden. Begge dele afspejler de samme ting men måden er helt forskellig.

Og mens publikum prøvede at finde rundt i de forskellige retninger kom "Hours" – Det album hvor Bowie samler sammen fra hele sin karriere, og også prøvede at integrere den bedste del af de poppede firsere. "Hours" var det mest kalejdoskopiske album i hele karrieren, og det album hvor han første gang for alvor konfronterer sig med sin myte og prøver at få styr på alle sine roller, som om et helt stort tastatur lå foran ham. Resultatet er bredt, men som album er der tale om spredhagel, man kan sagtens finde både sin favorit og et hadenummer fra det album. Det når hele vejen rundt, uden for alvor at samle sammen. Fra "Hours" var alting muligt.

På dette tidspunkt er det som om noget nyt er ved at dukke op hos Bowie, nemlig at kunne bruge alle rollerne til noget. At kunne gå ind i mørket uden at forsvinde det, og at røre ved poppen uden at tabe al nerve. Det bedste bevis på det var sidste års album "Heathen", hvor han ligesom på "Outside" bruger de mørke farver på paletten, og hvor den elektroniske lyd har fået plads igen, ligesom på berliner pladerne. Det er ikke lige så kompromisløst, men det har en moden klang af lang kunsthistorie og mange refleksioner med sig. Og titlen "Heathen" (hedning), indikerer også religiøse og eksistentielle refleksioner. På inner coveret ser vi kristen kunst der er flænget af kløer, og allersidst et billede af de hedninge der har gjort det; tre bøger af henholdsvis Einstein, Freud og Nietzsche.

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

Og endelig er vi fremme ved ”Reality”, hvis cover folder sig ud som et lille naivt billede af en barnlig tegneserie Bowie... Hvor tonen på ”Heaten” er mørk, er ”Reality” lys, og musikken på albummet er klart rocket, mod ”Heathens” synthesizer lyd. Skal det sammenlignes med noget af det andet han har lavet i halvfemserne, må det være ”Hours”, men må man gå endnu længere tilbage, minder det måske mest om ”Hunky Dory”, som også var et album med mange forskellige tendenser. Tonen på ”Reality” er næsten drenget og selvom en del af teksterne røber en stor melankoli, tror jeg at det er netop det album jeg så gerne ville have var kommet i 1983. For her er vi oppe, uden at tabe dybden. Vi er ude af en meget lang mørk tunnel... Står simpelthen med meget store øjne og misser mod lyset af ”Reality”.

10 oversete sange
- hemmelige nøgler til Bowies univers

Space oddity: “Cygnet Committee” – et rigtigt godt eksempel på Bowies oversete stærke akustiske side – kun tekst og guitar. Skulle nogen være i tvivl om dybden er denne tekst et godt sted at starte, her er dens første periodes intellektuelle dybde godt eksemplificeret.

The Man who Sold the World: “All the Mad Men” – Her mærker man al vanviddet ligge og lure, men sangene er samtidigt stille og melankolske. Om at vælge vanviddet fordi det føles sandere end det ”de andre” kalder vanviddet. Her er f.eks linjerne: “Day after day they take some brain away/ They turn my face around / to the far side of town/ and tell me this is real / and ask me how I fell”

Hunky Dory; ”Bewlay Brothers” – Et eksemplet på mysteriet; en meget foruroligende sang, og den eneste sang i hele karrieren som Bowie nægter at tale om. Der er spurgt til og gættet meget på hvem brødrene er, men ingen er sikre, men noget har det betydet. Bewlay Brothers blev f.eks siden navnet på det selskab han lavede sammen med Iggy Pop. Den journalist der får den historie en dag er heldig.

Diamond Dogs; ”Sweet Thing / Candidate” – Det nummer i karrieren hvor Bowie kommer tættest på sin homoseksualitet, og er bedst til at forklare fascinationen af sit eget køn. Vi er langt inde i det aller hemmeligste.

Young Americans; “Across the Universe” – Pladen har så mange oplagte hits, hvis man er til plastik soul, at man næsten kan overse en af de bedste Beatles covers der er lavet. Bowie har lavet nummeret sammen med John Lennon. Her er en cover der faktisk tilfører noget nyt.

Station to Station; “Word on a Wing” – Et nummer hvor religiøsiteten pludselig viser sig, og gør det overraskende direkte. Handler om at ville kunne knytte sig til noget større, men stadig være bundet af det jordiske... det salmedigterne ville kalde det forfængelige liv. Nummeret er næsten en salme.

Low; ”Always Crashing in the Same Car” – Den af Berlin sangene der bedst rammer den tyske melankoli. Livet og karrieren ses med en allegori til trafikken; hvorfor kører vi altid galt i den samme bil, de samme steder. Indbegrebet af melankolsk musik i en bil på de tyske motorveje.

Michael Valeur
“From Space to Reality”
Artikel til Club Gaffa #10
Oktober 2003

Heroes; ”V2 Schneider” – Bowies instrumentale side er grusomt overset. ”V2 Schneider” åbner den instrumentale del af albummet – og titlen refererer til en af de meget effektive raketter, der var fundamentet i den kolde krig. Det instrumentale stykke der følger kunne være soundtracket til en film om Berlin i halvfjerdserne. Her samles hele koldkrigsstemningen, lyt f.eks efter den ensomt gøende hund.

Lodger; ”Look back in Anger” – Desperationen og længslen har aldrig været tydeligere, det nøgneste nummer Bowie laver på vej ud af ’70erne. “Waiting so long / Look back in anger/ drivin by the night / ’till you come” Kan ses som det nummer der bedst placerer sig mellem den nye og den gamle Bowie.

Hours; “Something in the Air” – Om skilsmisser. Her er han rigtigt tæt på. Det er et af Bowies stærkeste nyere numre, som musikalsk kan måle sig med “Hearts Filthy Lesson”, og som tekstmæssigt rammer skilsmissen perfekt. En nummer der kun kan skrives på den måde efter de 40.